

SEDEM PESMI

(Tekme in pečati)

France Vurnik

TEKME

Ta zgodba nima konca
in njena poglavja so nepregledni ovinki,
da nikoli ne veš,
kdaj se ti bo posrečilo priti do cilja.

Pot beži,
ne moreš je upočasniti
in muka negotovosti
in brezciljnosti
je večno boleča rana,
ki jo blažiš
z nepomembnimi lažmi in prividi
in hkrati veš,
da še ni vzknila roža,
katere sok bi jo ozdravil.

Moral bi izstopiti,
ampak to bi bil poraz
in na neznani cilj bi prišel brez ščita
v neznosno zabavo gledavcev.

Nihče se ne bo smejal:
ob tem cilju ne bo gledavcev!

KAM SE BODO ZAGLEDALE OČI?

V studenec skušenj
se je potopilo spoznanje;
voda usiha
vodnjak se pogloblja.

Na gladini odseva obraz
in pod njim modrina neba,
veje v vetru,
nastajanje in minevanje oblakov.

Čutiš nepopustljivo vez,
ki te spaja
z vsakim delcem tega,
kar se menjava za tvojim obrazom?

Čutiš nevidno vez,
ki te priklepa
na skrite vsedline
v vodnjaku iskanj?

Nekje vmes so tvoja dejanja,
odločanja in ravnanja:
med skritimi vsedlinami
in menjavajočimi se prividi
na vzvalovljeni vodni gladini,
kamor se je zarezal tudi tvoj obraz
z nikdar dokončanimi potezami.

V očeh je skrita odločitev
kam se bodo zagledale?

Vlakna veselja naj jim dajo moč,
da se bodo zazrle
v menjavo oblakov
in v sonce.

VEČNI DVOBOJ

Sence, sence, trudne sence,
ki jih svetloba jesenskega dne
razblinja,
svetloba zrelega dne —
v njej se leskečejo obrisi
novih možnosti in njihovega smisla.

To je dvojoj,
večni, neugnani dvojoj,
na njegov potek ne moreš vplivati,
samo slediš mu lahko,
se prilagajaš in upiraš,
ali njegov izid je neznan
in tako strašno odločujoč.

Na krilih te negotove igre
izvaja usoda svojo cirkuško akrobatiko
in nikoli ne veš,
če se bo vaja posrečila
in če bodo gledavci zaploskali.

Dobro veš,
 da se ne smeš vdati teži,
 ki te sili k tlom;
 od tam vodi pot samo v prsteno mirovanje,
 v nemo vračanje med elemente,
 ko bo dvoboj dobojevan
 z za vselej določenim izidom —

zato se potopi v svetlobo zrelega dne,
 če ji gre v tem večnem spopadu
 vsaj za malenkost na bolje;
 to bo velika uteha
 za grenkobo porazov,
 ki jim ne moreš ubežati.

PRED NAMI

Pred nami pot v neznano,
 za nami shojene gazi,
 pred nami upi rožnati,
 na naših plečih brezup, skrbi.

Megla zastira obzorje,
 pepelnat dež duši srce
 in ni ognjene misli,
 goreče kot sončni ognji,
 da bi ogrela zimo brezciljnosti.

Še so sledovi slepih verovanj
 in veter še raznaša pepel žrtvovanj;
 mi pa se vprašujemo: zakaj?
 Mi se o vsem vprašujemo.

Teža vprašanj nas bremeni
 in zdi se, da rešitve ni.
 Pred nami pot v neznano,
 za nami shojene gazi.

PEČATI

Pečati na ustih,
 pečati na prstih,
 molk tone v tebi,
 besede v njem.

In potem iznenada,
samo drhtljaj,
samo boleči drhtljaj,
v katerem se ne zaveš bolečine
in toliko lepih reči ugasne,
toliko svetlih trenutkov
se pogrezne v neobstoj.

Roka, ki je oblikovala,
je nema in trudna:
končano.

Čemu vse to?

In če bi ne bilo,
bi bilo pač vse,
razen veselja.
To je tvoj delež,
ker potrjuje lepoto dneva.

Opijani se z njo,
dokler je čas.

Med nama je nepreslušen hrup,
zaman bi bili glasovi,
razbili bi se ob njem
kot valovi na morskih čerih.
In ne do tebe
    in ne do tebe
        in ne do tebe
ne sežejo besede molka.
Naj tonejo v nepreglednost,
da bi nikdar ne našle izhoda,
presukale bi se v meče zoper tebe;
sebe pa ne boš izdajal!

TRUDNA ROKA

Zdaj vidiš temo,
zdaj luč.
V temo se pogrezaš,
v temo tone tvoja kri.
Sonce ima svojo pot,
reka svojo strugo,
gora stoji od nekdej do nekdej,
ti pa si čutil.

KORAL

Kralj je pokopan z vsemi častmi,
ki si jih je privojskoval
in vzel.
Med zadušnicami
in črnimi molitvami
se kujejo načrti,
kdo bo zdaj prestol
prevzel.

Kraljica je stara
in si želi miru,
vendar se v vse vtika
s svojo ujedljivo besedo.
Samo vrag jo bo lahko
še vzel.

Ljudstvo mešetari na sejmih
za kos platna, za orodje,
za koščeno živino
(kdo jo bo vzel?)
in zaliva kupčijo
pod temačnimi oboki krčme.
Vse nas bo vrag vzel.

V svojem prstenem kraljestvu
nas bo razdejal v snovi,
ki so nekdam čutile,
se veselile sončnega vzhoda
s prezeblimi prsti;
ljubile, jemale, jemale
in malo dajale;
grabile vsevprek
za rečmi, za užitki
z lažjo in zvijačo
z besedo in s smrtjo—

kralj je pokopan z vsemi častmi,
kraljica si miru želi
in ljudstvo mešetari na sejmih.